

Sygnatura akt II K 1026/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Szeremeta

Protokolant: sekr. sąd. Agata Dumicz

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 roku

sprawy **A. L.**

syna A. i J. z d. G.,

urozonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 października 2013r. w B. w woj. (...) kierował samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości 1,91 ‰ alkoholu we krwi, będąc wcześniej skazanym prawomocnym orzeczeniem sądowym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt (...) z dnia 07.07.2011 roku

tj. o czyn z art. 178a§ 1 i 4 kk

I. A. L. uznaje za winnego tego, że w dniu 15 października 2013r. w B. w woj. (...) kierował samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości 1,91 ‰ alkoholu we krwi, to jest występku z art. 178a§ 1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70 § 1p.1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej A. L. warunkowo zawieszają na okres próby lat 3 (trzech);

III. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec A. L. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 43§3 kk zobowiązuje A. L. do zwrotu dokumentu „prawa jazdy”;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części i wymierza mu opłatę w wysokości 120 złotych, zaliczając poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 października 2013 r. około godziny 21.10 funkcjonariusz Policji z Komisariatu w B. J. C. oraz funkcjonariusz Straży Miejskiej P. R. zauważyli samochód marki M. (...) koloru białego o nr rej. (...), którego kierowca na widok radiowozu zaczął cofać, a następnie opuścił pojazd i uciekał. Policjanci po pościgu ujęli kierowcę, którym okazał się

oskarżony A. L.. Oskarżonego następnie przebadano na zawartość alkoholu we krwi z wynikiem pierwszego badania 1,91 ‰ i 1,94 ‰.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 1;
- protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego – k. 2;
- zeznania świadka J. C. – k. 14, 57;
- zeznania świadka P. R. – k. 17, 57;
- wyjaśnienia oskarżonego A. L. – k. 55-56.

A. L. był wcześniej karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przeciwko mieniu, a także wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 7 lipca 2011 r., sygn. akt (...), za czyn z art. 178a § 1 k.k., na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, który upłynął z dniem 22 lipca 2013 r.

Dowód:

- dane o karalności – k. 121-123;
- akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, (...) – w załączeniu.

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do winy wyjaśniając, że kto inny kierował wtedy samochodem, natomiast będąc przesłuchiwanym przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnienia oskarżonego A. L. – k. 13, 55-56, 127.

Sąd zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonego są niewątpliwe.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł na wiarygodnych dowodach z zeznań świadków oraz na dowodach z dokumentów: protokołu użycia urządzenia kontrolnego, notatki urzędowej funkcjonariusza policji, danych o karalności oraz aktach tutejszego Sądu w sprawie (...). Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków bowiem są one komplementarne z resztą materiału dowodowego i brak jest dowodów podważających ich prawdziwość. Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze złożyli spójne zeznania, które znajdują potwierdzenie w dokumentacji przez nich sporządzonej – to jest w notatce urzędowej z k. 1 i protokole badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Na podstawie danych o karalności Sąd natomiast ustalił wcześniejsze konflikty z prawem oskarżonego oraz zaś w połączeniu z aktami (...) także i to, iż skazanie A. L. za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem tutejszego Sądu z 7 lipca 2011 roku uległo zatarciu zgodnie z art. 76 § 1 k.k. z dniem 22 stycznia 2014 r.

Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego składanym przed Sądem, kiedy to oskarżony szczerze przyznał się do winy i wycofał się ze swych twierdzeń z postępowania przygotowawczego, gdy wskazywał, że kto inny kierował samochodem.

Poczynione na podstawie wyżej wymienionych dowodów ustalenia nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że oskarżony A. L. swym zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. bowiem znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Co oczywiste, czynu oskarżonego nie można zakwalifikować jako występku realizującego znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k. bowiem w czasie wydawania wyroku uprzednie skazanie A. L. za czyn z art. 178a § 1 k.k. uległo zatarciu z chwilą upływu sześciu miesięcy od zakończenia okresu próby, to jest z dniem 22 stycznia 2014 r. Należy tu bowiem wskazać, że wyrokiem w sprawie (...)

tutejszy Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat, biegnący od uprawomocnienia się wyroku, to jest od dnia 22 lipca 2011 r. Skoro zatem okres ten zakończył się z dniem 22 lipca 2013 r., to z dniem 22 stycznia 2014 r. minął także okres wskazany w art. 76 § 1 k.k., zatem skazanie w tej sprawie uważa się za niebyłe (art. 106 k.k.).

Rozważając nad wymiarem kary dla oskarżonego Sąd, stosownie do art. 53 k.k., miał na uwadze m.in. stopnie winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, zakładane cele kary, motywację i sposób zachowania oskarżonego, rodzaj i stopień ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Stopień winy oskarżonego jest niewątpliwie znaczny, a jego zachowanie nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Także stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy określić jako znaczny. Stopień upojenia alkoholowego oskarżonego był na tyle znaczny, że prowadząc samochód w tym stanie oskarżony wykazał się skrajnym lekceważeniem dla porządku publicznego i stanowił znaczne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Należy nadto zważyć, że oskarżony prowadził samochód niemal bezpośrednio po spożyciu znacznej ilości alkoholu, co tym bardziej wskazuje na jego lekceważący stosunek do norm prawnych. Sąd przy wymiarze kary baczył nadto by nie naruszyć zakazu reformationis in peius, bowiem poprzednio wydanym wyrokiem w niniejszej sprawie, wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (bez warunkowego zawieszenia jej wykonania) oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat. Apelację od tego wyroku wniósł jedynie na swą korzyść oskarżony, zatem zgodnie z art. 443 k.p.k. orzeczenie obecnie zapadłe nie mogło być surowsze niż uchylone. Z tych względów Sąd wymierzył oskarżonemu karę rodzajowo najsurowszą w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, akceptując wniosek obrońcy oskarżonego i oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k. O warunkowym zawieszeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd orzekł mając na uwadze to, że można co do A. L. postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, albowiem poza dwukrotnym ukaraniem za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przestępstwo przeciwko mieniu w 2011 roku, od tamtego czasu oskarżony stara się przestrzegać porządku prawnego, zaś jego przedmiotowe zachowanie można uznać za incydent. Oskarżony uczęszczał na spotkania AA i obecnie pracuje na podstawie umowy o pracę, a w niniejszym postępowaniu przyznał się do winy i wyraził skruchę. Z uwagi na zakaz z art. 443 k.p.k. nie było dopuszczalne także ewentualne orzeczenie z art. 49 § 2 k.k. czy też z art. 71 § 1 k.k. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Orzeczenie zakazu w tym wymiarze odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości jego czynu, a także jest relewantne do stopnia zagrożenia dla dóbr prawnie chronionych jakie swym czynem oskarżony wytworzył.

Wobec tego, iż oskarżony w chwili zatrzymania nie posiadał przy sobie prawa jazdy i nie zostało ono mu zatrzymane, Sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał skazanego do jego zwrotu.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. obciążył skazanego kosztami sądowymi jedynie w części, to jest w zakresie opłaty, której wysokość ustalono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwalniając go jednocześnie od wydatków poniesionych od wszczęcia postępowania. Obciążaniu skazanego ostatnim z wymienionych składników kosztów sądowych sprzeciwiają się, zdaniem Sądu, względy słuszności, albowiem powstanie tych wydatków w znacznej części było niezależne od skazanego, wszak podstawą uchylenia poprzedniego wyroku i ponownego rozpoznania sprawy były okoliczności obiektywne.